

MINISTER OBRONY NARODOWEJ

304/1086/O14/15/JS

MINISTERSTWO OBRONY NARODOWEJ
KANCELARIA JAWNA NR 1

Nr 5298/PP

2015 -07- 27

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 28.07.15. Warszawa, 2015-07- 24

nr 3089 podpis. *Borusiewicz*

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich

Pan Bogdan BORUSEWICZ wpłynęło dn. 28.07.15

nr 4784 podpis. *Borusiewicz*

MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Senatorscy Państwo Marszałku,

Odpowiadając, z upoważnienia Prezes Rady Ministrów, na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Macieja Klimę na 76. posiedzeniu Senatu RP w dniu 12 czerwca br. w sprawie wyposażenia sił zbrojnych w sprzęt wojskowy (BPS/043-76-3276/15), w zakresie Ministerstwa Obrony Narodowej, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pozyskanie sprzętu wojskowego dla Sił Zbrojnych RP odbywa się zgodnie z wieloletnim programem stanowiącym załącznik do uchwały Nr 123 Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 2014 r. zmieniającej uchwałę w sprawie ustanowienia programu wieloletniego „Priorytetowe Zadania Modernizacji Technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w ramach programów operacyjnych” (M. P. poz. 558). Zakupy prowadzone są przez Inspektorat Uzbrojenia na podstawie „Planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych RP w latach 2013-2022” i realizowane są zgodnie z zasadami określonymi ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 907 ze zm.) oraz obowiązującymi w resorcie obrony narodowej regulacjami prawnymi.

W zakresie kosztów poniesionych na zakup sprzętu wojskowego od podmiotów z Federacji Rosyjskiej informuję, że w latach 2008-2014 na ten cel wydatkowano kwotę 694 mln zł. Z uwagi na aktualną sytuację geopolityczną nie przewiduje się realizacji zakupów sprzętu wojskowego i części zamiennych w zakładach przemysłu zbrojeniowego Federacji Rosyjskiej w ramach realizacji planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych RP.

Ponadto informuję, że w latach 2008-2013 na podstawie umów związanych z offsetem zakupiono sprzęt wojskowy za łączną kwotę ok. 7,873 mld zł. We wskazanym okresie średni udział umów zawartych przez Inspektorat Uzbrojenia (do końca 2010 r. – Departament Zaopatrywania Sił Zbrojnych) z wykonawcami krajowymi utrzymywał się na poziomie 70-80% wartości corocznych planów modernizacji technicznej. Zakupy nie były oprotestowane w Europejskim Trybunale Sprawiedliwości (ETS) i były przeprowadzone z zastosowaniem art. 346 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 846/2 ze zm.).

Odnosząc się do pytania dotyczącego kodu NCAGE wyjaśniam, że zasadą jest, iż każdemu podmiotowi może być przydzielony tylko jeden taki kod. Raz nadany kod jest niepowtarzalny i nie może być przyznany innemu podmiotowi nawet wówczas, gdy pierwszy z nich przestał prowadzić działalność. Kod NCAGE nie jest prawną formą certyfikacji lub poświadczenia wiarygodności zakresu lub jakości prowadzenia działalności firmy. Dane zawarte w tym kodzie mają jedynie charakter informacyjny. Kod NCAGE 0226H został

nadany w 2001 r. dla Centrum Naukowo-Produkcyjnego Elektroniki Profesjonalnej RADWAR S.A.

Odpowiadając na pytanie Pana Senatora Macieja Klimę dotyczące korzystania ze wsparcia Agencji Wsparcia i Zaopatrywania NATO (NSAP) informuję, że zamówienia realizowane przez Inspektorat Uzbrojenia w latach 2008-2014 za pośrednictwem NSPA obejmowały głównie zakupy amunicji, broni strzeleckiej oraz optoelektroniki dla Wojsk Specjalnych. Inspektorat zawarł w tym przedziale czasowym łącznie 104 takie umowy na kwotę 220 991 365,12 zł. Natomiast Wojskowe Centrum Normalizacji, Jakości i Kodyfikacji (WCNJK) współpracuje z NSPA w ramach Systemu Kodyfikacyjnego NATO (NCS). W tym zakresie NSPA jest instytucją utrzymującą systemy informatyczne wspierające działalność NCS. Wojskowe Centrum Normalizacji, Jakości i Kodyfikacji prowadzi bieżącą wymianę danych i informacji w zakresie międzynarodowym poprzez NSPA.

Odnosząc się do kwestii działalności standaryzacyjnej NATO w zakresie sprzętu wojskowego, uzbrojenia, amunicji oraz wyposażenia specjalnego informuję, że celem takiej działalności jest osiągnięcie pożądanego poziomu interoperacyjności, tj. zdolności do wspólnego, efektywnego i skutecznego działania dla osiągnięcia sojuszniczych celów strategicznych, a także optymalizacja wykorzystania posiadanych zasobów materiałowo-technicznych (w tym sprzętu wojskowego).

Państwa członkowskie opracowują, uzgadniają i wdrażają dokumenty standaryzacyjne NATO, w tym Porozumienia Standaryzacyjne STANAG z obszaru materiałowo-technicznego. Jedną z form wprowadzania ich postanowień do stosowania w resorcie obrony narodowej jest opracowanie na ich podstawie norm obronnych i podręczników normalizacji obronnej w ramach procesu normalizacyjnego, uruchamianego na wniosek gestorów sprzętu wojskowego z Dowództwa Generalnego RSZ, Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych i innych instytucji resortu.

Zadania te realizuje powołana w tym celu przez Ministra Obrony Narodowej resortowa służba normalizacyjna, której działalność koordynuje Wojskowe Centrum Normalizacji, Jakości i Kodyfikacji.

W latach 2008-2014 Polska opracowała i przesłała do NATO odpowiedzi krajowe w zakresie ratyfikacji i implementacji dokumentów standaryzacyjnych NATO obszaru materiałowo-technicznego, w wyniku czego ratyfikowała 96 i implementowała 6 dokumentów STANAG (w 2008 r. – 3 ratyfikowano i 2 implementowano, w 2009 r. – 6 i 0; 2010 r. – 8 i 1; 2011 r. – 6 i 2; 2012 r. – 17 i 0; 2013 r. – 25 i 1; 2014 r. – 31 i 0).

Statystyka w tym obszarze w zakresie norm obronnych i podręczników normalizacji obronnej wdrażających postanowienia STANAG kształtowała się następująco: w 2008 r. – 8; w 2009 r. – 5; w 2010 r. – 5; 2011 r. – 7; 2012 r. – 8; 2013 r. – 18; 2014 r. – 4 (razem 55).

Działalność standaryzacyjna NATO w zakresie doktryn, taktyk, logistyki i procedur czyli standaryzacja operacyjna, przebiegała w Siłach Zbrojnych RP w ramach procesu normalizacyjnego, analogicznego jak w obszarze standaryzacji materiałowo-technicznej, omówionej w odpowiedzi na wcześniejsze pytanie.

W latach 2008-2014 Polska opracowała i przesłała do NATO odpowiedzi krajowe w zakresie ratyfikacji i implementacji dokumentów standaryzacyjnych NATO obszaru

operacyjnego, w wyniku czego ratyfikowała 402 i implementowała 71 dokumentów STANAG w 2008 r. – 40 ratyfikowano i 2 implementowano, w 2009 r. – 46 i 0; 2010 r. – 31 i 1; 2011 r. – 46 i 2; 2012 r. – 63 i 0; 2013 r. – 94 i 1; 2014 r. – 82 i 0. W opisywanym okresie statystyka tego obszaru działalności przedstawiała się następująco:

W zakresie norm obronnych i podręczników normalizacji obronnej wdrażających postanowienia STANAG statystyka kształtowała się następująco: w 2008 r. – 12; 2009 r. – 25; 2010 r. – 25; 2011 r. – 15; 2012 r. – 27; 2013 r. – 26; 2014 r. – 11 (razem 141).

W zakresie kodyfikacji w latach 2008-2014 kontynuowano praktyczne stosowanie Systemu Kodyfikacyjnego NATO. System ten jest standardem NATO, którego głównym celem jest stworzenie w wojskowych systemach logistycznych jednolitego sposobu nazywania, opisywania i klasyfikowania oraz ewidencjonowania sprzętu wojskowego, a także jego elementów i części zamiennych.

Od 2003 r. WCNJiK prowadzi pełną działalność w systemie (zdolność do wymiany danych poprzez systemy informatyczne oraz uczestnictwo w bieżących pracach AC135). Stało się to możliwe na podstawie ratyfikacji w 2002 r. porozumień standaryzacyjnych NATO – STANAG 3150, 3151, 4177, 4438, określających system kodyfikacyjny oraz ich implementacji w kraju w roku 2008.

Proces implementacji NCS sfinalizowało wydanie decyzji Nr 631/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 31 grudnia 2007 r. w sprawie *Systemu Kodyfikacji Wyrobów Obronnych* (Dz. Urz. MON Nr 25, poz. 288) i *Wytycznych Ministra Obrony Narodowej w sprawie funkcjonowania Systemu Kodyfikacji Wyrobów Obronnych (SKWO)*, stanowiących załącznik do tej decyzji. Od początku 2008 r. system funkcjonuje pod krajową nazwą System Kodyfikacji Wyrobów Obronnych.

Efektem działalności kodyfikacyjnej jest polska baza danych kodyfikacyjnych PolKod zawierająca 298 517 NSN oraz 2 754 kody NCAGE wraz z pakietami danych identyfikacyjnych (stan na 30 czerwca br.).

Odpowiadając na pytanie dotyczące realizacji podczas planowania budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej zaleceń Europejskiej Agencji Obrony (EDA) informuję, że wskazane zalecenia nie stanowią formalnych wytycznych dla kształtowania tego budżetu. Określanie wysokości wydatków obronnych Polski odbywało się i nadal odbywa zgodnie z formułą określoną w art. 7 ustawy z dnia 25 maja 2001 r. *o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz. U. z 2009 r. Nr 67, poz. 570 ze zm.), czyli w wysokości nie mniejszej niż 1,95% Produktu Krajowego Brutto z roku poprzedniego. Ponadto, stosownie do postanowień ww. ustawy, w ramach wydatków obronnych corocznie przeznaczana się co najmniej 20% na wydatki majątkowe.

Przedmiotowe uregulowania wpisują się w zobowiązania zawarte w Wytycznych Politycznych NATO, które przyjęte zostały przez kraje członkowskie sojuszu w listopadzie 2006 r. na szczycie w Rydze i są zaleceniami w zakresie przeznaczania co najmniej 2% PKB na wydatki obronne, z czego co najmniej 20% na zakupy sprzętu wojskowego, modernizację oraz badania i rozwój.

W latach 2008-2014 w obszarze wydatków obronnych Polski ww. wskaźniki planistyczne w zakresie wydatków majątkowych przedstawiały się następująco: 2008 r. –

21,5%; 2009 r. – 20,8%; 2010 r. – 22,2%; 2011 r. – 24,1%; 2012 r. – 24,2%; 2013 r. – 26%; 2014 r. – 25,5%.

Odnosząc się do sugestii zmiany dyslokacji Sił Powietrznych znajdujących się w bazach lotnictwa taktycznego informuję, że dyslokacja jednostek tego lotnictwa w czasie pokoju jest optymalna i zabezpiecza pełnienie dyżurów bojowych w zintegrowanym systemie obrony powietrznej NATO oraz narodowym systemie Obrony Powietrznej, w szczególności na ścianie wschodniej. Wykorzystanie lotnisk Malbork i Mińsk Mazowiecki w czasie pokoju jest w pełni uzasadnione z uwagi na potrzeby misji wojskowego nadzoru przestrzeni powietrznej NATO (Air Policing), tj. ze względu na możliwości przestrzenne i czasowe samolotów na nich dyslokowanych. Ma to szczególne znaczenie w przypadku oddziaływania na zagrożenia związane z naruszaniem granicy przestrzeni powietrznej oraz zdarzeń typu RENEGADE, które mogą zaistnieć w rejonie północno-wschodniej Polski. Lotniska te są lotniskami zapasowymi i mają istotne znaczenie również dla zabezpieczenia misji wojskowego nadzoru przestrzeni powietrznej państw bałtyckich Baltic Air Policing, które są wykonywane przez lotnictwo państw NATO. Z uwagi na rosnące możliwości oddziaływania przeciwnika (wzrost zasięgu rakiet) trudno byłoby wybrać i przygotować lotnisko, które pozostawałoby poza zasięgiem oddziaływania środków rażenia przeciwnika. Na czas kryzysu oraz wojny opracowywane są odpowiednie plany uwzględniające dokonanie wymaganych zmian dyslokacji jednostek dostosowanych do zagrożeń.

Wydatki inwestycyjne w latach 2008-2014 na budowę i modernizację infrastruktury w 22. i 23. Bazie Lotnictwa Taktycznego wyniosły łącznie 47 700 000,00 zł, w tym na potrzeby: 22 BLT Malbork – 12 400 000,00 zł., a 23 BLT Mińsk Mazowiecki – 35 300 000,00 zł. Ponadto informuję, że w celu wyposażenia ww. jednostek wojskowych w specjalistyczny sprzęt do utrzymania lotnisk oraz budowy i naprawy sztucznych nawierzchni lotniskowych, w latach 2008-2014 wydatkowano kwotę 11 686 498,96 zł., w tym: 22 BLT Malbork- 3 983 489,48 zł, 23 BLT Mińsk Mazowiecki - 7 703 009,48 zł.

Odnosząc się z kolei do kwestii propozycji rządu RFN sprzedaży 12 baterii PATRIOT informuję, że pierwsze rozmowy polsko-niemieckie na temat niemieckiej oferty odsprzedaży tych baterii zostały przeprowadzone w 2006 r. Strona niemiecka poinformowała, że zestawy PATRIOT mogą być dostępne dla Polski jeżeli Korea Południowa nie sfinalizuje wcześniej rozpoczętych negocjacji. Ewentualna transakcja nie została sfinalizowana ze względu na zakup przez to państwo przedmiotowych zestawów. Kolejnym etapem było wystąpienie w 2011 r. Niemiec z propozycją odsprzedaży w 2012 r. 12 baterii PATRIOT. Tym razem oferta obejmowała pełną konfigurację bojową, a nie same baterie. W ramach rozpoznania niemieckiej propozycji, w tym samym roku odbyły się dwa spotkania z przedstawicielami Ministerstwa Obrony Niemiec. Rozmowy miały charakter specjalistyczno-wojskowy (a nie negocjacji).

Ponadto informuję, że postępowanie w zakresie pozyskania systemu obrony przeciwlotniczej i przeciwrakietowej średniego zasięgu pk. „Wisła” rozpoczęte zostało przez Inspektorat Uzbrojenia w 2014 r., w związku z tym jakiegokolwiek propozycje, które pojawiały się przed tym terminem nie były ofertą w przedmiotowym postępowaniu.

Odpowiadając na pytanie Pana Senatora Macieja Klimę dotyczące udziału rządu Rzeczypospolitej Polskiej w pracach nad nowym typem czołgu Leopard 3 we współpracy z RFN i Francją informuję, że pozyskiwanie sprzętu wojskowego odbywa się w oparciu o zdefiniowane potrzeby operacyjne. W Siłach Zbrojnych RP nie zdefiniowano na chwilę obecną potrzeby budowy nowego czołgu. W Narodowym Centrum Badania i Rozwoju realizowana jest praca badawczo-rozwojowa na lekki Wóz Wsparcia Bezpośredniego i planuje się jego pozyskanie dla Sił Zbrojnych RP po zakończeniu realizacji projektu rozwojowego, tj. ok. 2020 r.

Odnosząc się do pytania o liczbę lobbystów zainteresowanych sprzedażą sprzętu wojskowego lub uczestnictwem w przetargach na ten sprzęt informuję, że Minister Administracji i Cyfryzacji – zgodnie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. *o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa* (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 ze zm.) – prowadzi rejestr podmiotów wykonujących zawodową działalność lobbingsową.

Z poważaniem

**z up. Czesław MROCZEK
SEKRETARZ STANU**

Do wiadomości:

Pan Jacek Świdorski

Wicedyrektor w Sekretariacie Prezesa Rady Ministrów